

Arrest

nr. 99 050 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 9 januari 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 november 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 21 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09/01/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[T. W. Y. M.] [...]
nationaliteit: Eritrea
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14/07/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [T. W. Y. M.] [...] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 29/10/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Aangezien artikel 9 ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een

reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen;

Hierdoor moet de ziekte een zekere ernst vertonen en men moet aantonen dat er geen adequate behandeling voor die ziekte in zijn land van herkomst bestaat;

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, berust op een verkeerd, tegenstrijdig motief en dient derhalve vernietigd te worden;

De gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid heeft zich hoofdzakelijk gebaseerd op het negatieve advies van de arts-attaché met betrekking tot de medische toestand van verzoeker;

Er dient vastgesteld te worden dat de motivering van het advies van de arts-attaché in casu foutief is;

Indien de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid naar een advies verwijst, dan dient dat advies zelf correct gemotiveerd te zijn;

In die zin besliste de Raad van State in het arrest van 28/01/2004 het volgende:

Indien de verwerende partij meent dat een verwijzing naar dit verslag een voldoende en afdoende motivering van het medische luik van haar beslissing zou uitmaken, moet worden vastgesteld dat het betrokken verslag zelf niet af doende is gemotiveerd. (R.v.St. 28/01/2004 nr. 127.504, T. Vreemd. 2008, afl. 2,135;)

Het advies van de arts-attaché is foutief om de hierna volgende reden:

Verzoeker lijdt aan ernstige psychiatrische aandoeningen. Verzoeker betekent hierdoor een gevaar voor zichzelf en voor de anderen. Het is algemeen geweten dat dergelijke psychiatrische problemen ernstig zijn. Het bestaan van deze aandoening wordt in de motivering van de bestreden beslissing niet betwist. Men erkent het feit dat verzoeker Schizofrenie heeft.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 26-jarige man lijdt aan een chronische psychiatrische aandoening, mogelijks schizofrenie,

Het feit dat verzoeker Schizofrenie heeft en dat hij in zijn land van herkomst geen toegang tot medische behandeling kan krijgen, zou voldoende moeten zijn om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging (art 9 bis) gegrond te verklaren.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt de Ernst van de aandoening niet ernstig betwist. Men betwiste evenmin het feit dat verzoeker geen toegang tot behandeling zou krijgen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het bestaan van een ernstige aandoening en het gebrek van toegang tot de gepaste behandeling in het land van herkomst zijn voldoende redenen om de aanvraag van verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Het loutere feit dat verzoeker geen verklaard zou hebben dat hij Italië om medische redenen verlaten zou hebben, is geen reden om de ernst van de aandoening te minimaliseren. Verzoeker volgt een behandeling die hij in zijn land van herkomst niet kan volgen.

Een regelmatige controle van verzoeker door gespecialiseerde artsen is noodzakelijk. In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zou verzoeker zich niet kunnen laten controleren.

Door de juistheid en de volledigheid van het advies waarop de beslissing berust niet te controleren, schendt de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

Uit al het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9 ter van de

wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;”

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

[...]

Verzoekers stelling dat niet betwist wordt dat hij aan schizofrenie lijdt, kan niet gevolgd worden. Nergens in het medisch advies valt te lezen dat de arts-adviseur de schizofrenie als ziektebeeld aanvaardt. In tegendeel stelt de arts-adviseur dat verzoeker op geen enkele wijze als schizofreen werd gediagnostiseerd.

Het komt nochtans de aanvrager van een medische regularisatie toe zijn aanvraag te onderbouwen aan de hand van medische bewijsstukken. Uit de lezing van het medisch advies valt duidelijk op te maken dat de schizofrenie niet is aangetoond. Verzoeker beperkt zich tot het poneren dat hij wel degelijk schizofreen is.

Op geen enkele wijze toont hij aan met welke elementen werd nagelaten rekening te houden. Het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is geen beroep in volle rechtsmacht, waarbij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag nogmaals wordt overgedaan.

Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bestreden beslissing. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de adviserend arts is die beschikt over de beoordelingsbevoegdheid van de ziekte of aandoening. Het enkele feit dat de ambtenaar-geneesheer of adviserend arts tot een ander besluit komt dan de arts van de betrokkene, betekent niet dat die beoordeling niet kan worden gevolgd, (zie o.a.: R.v.S. 206.947 van 26 augustus 2010)

In het licht van deze beoordeling is het niet kennelijk onredelijk van de adviserend arts om niet de mogelijkheden tot behandeling in Eritrea voor zijn aandoening na te gaan, nu deze aandoening niet kritiek is.”

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker geen directe bedreiging vormen voor diens leven, dat geen enkel vitaal orgaan is aangetast en dat geen speciale beschermingsmaatregelen vereist zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, en derhalve ook de bestreden beslissing die op dit advies gebaseerd is, foutief is voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker uitgaat van een onvolledige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer, waar hij stelt dat zonder meer wordt erkend dat hij lijdt aan schizofrenie. De ambtenaar-geneesheer heeft immers geduid dat verzoeker lijdt aan een chronische psychiatrische aandoening en dat het “mogelijks” schizofrenie betreft, maar een zekerheidsdiagnose nooit werd gesteld. De stelling vindt steun in het verslag van de neuropsychiater die verzoeker effectief onderzocht en die tot het volgende besluit kwam: *“Hoogst waarschijnlijk handelt het hier om een psychoticus met een psychiatrische voorgeschiedenis en vragen wij ons af of het hier geen schizofrene aandoening betreft.”*

Verzoeker kan daarnaast ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de ernst van de psychische aandoening waaraan hij lijdt niet ernstig wordt betwist. De ambtenaar-geneesheer motiveerde immers dat de gezondheidsproblemen van verzoeker niet de graad van ernst hebben zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals deze verdragsbepaling wordt geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij verduidelijkte hierbij dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet direct levensbedreigend is en dat geen enkel vitaal orgaan is aangetast. Tevens gaf de ambtenaar-geneesheer aan dat niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn psychische problemen diende te worden gehospitaliseerd of dat er acute verergeringen van zijn toestand optraden.

Verzoeker betoogt voorts dat hij in België wordt behandeld voor zijn medisch probleem en dat het niet betwist is dat hij in zijn land van herkomst geen toegang tot een behandeling zal krijgen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer kan evenwel niet worden afgeleid dat deze arts de bewering van verzoeker als zou hij in zijn land van herkomst of verblijf niet kunnen worden behandeld of dat de vereiste behandeling er voor hem niet toegankelijk zou zijn zou aanvaarden. In de bestreden beslissing wordt daarenboven uitdrukkelijk gesteld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Aangezien in een van de medische verslagen die verzoeker aan verweerder overmaakte wordt vermeld dat hij in Ethiopië, waar hij voorheen verbleef, wel degelijk werd behandeld voor zijn psychische problemen en niet blijkt dat de situatie er sindsdien gewijzigd is, is het standpunt van verweerder in casu niet kennelijk onredelijk.

De ambtenaar-geneesheer heeft, zoals verzoeker terecht opmerkt, in zijn advies toegelicht dat verzoeker aangaf eerst in Italië verbleven te hebben en pas in tweede instantie naar België kwam omdat hij in Italië niet over gratis medicatie kon beschikken. Er blijkt echter niet dat de ambtenaar-geneesheer de bedoeling had om door middel van deze vaststelling de aandoening van verzoeker te minimaliseren. Deze niet ter zake doende bemerking van de ambtenaar-geneesheer doet ook geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen derhalve niet aannemelijk dat verweerder zijn situatie foutief heeft ingeschat of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Er blijkt immers niet dat verkeerdelijk werd geconcludeerd dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder, die zijn beslissing baseerde op een advies van een ambtenaar-geneesheer die overging tot het analyseren van de door verzoeker aangebrachte getuigschriften, het voorzichtigheidsbeginsel miskende.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK